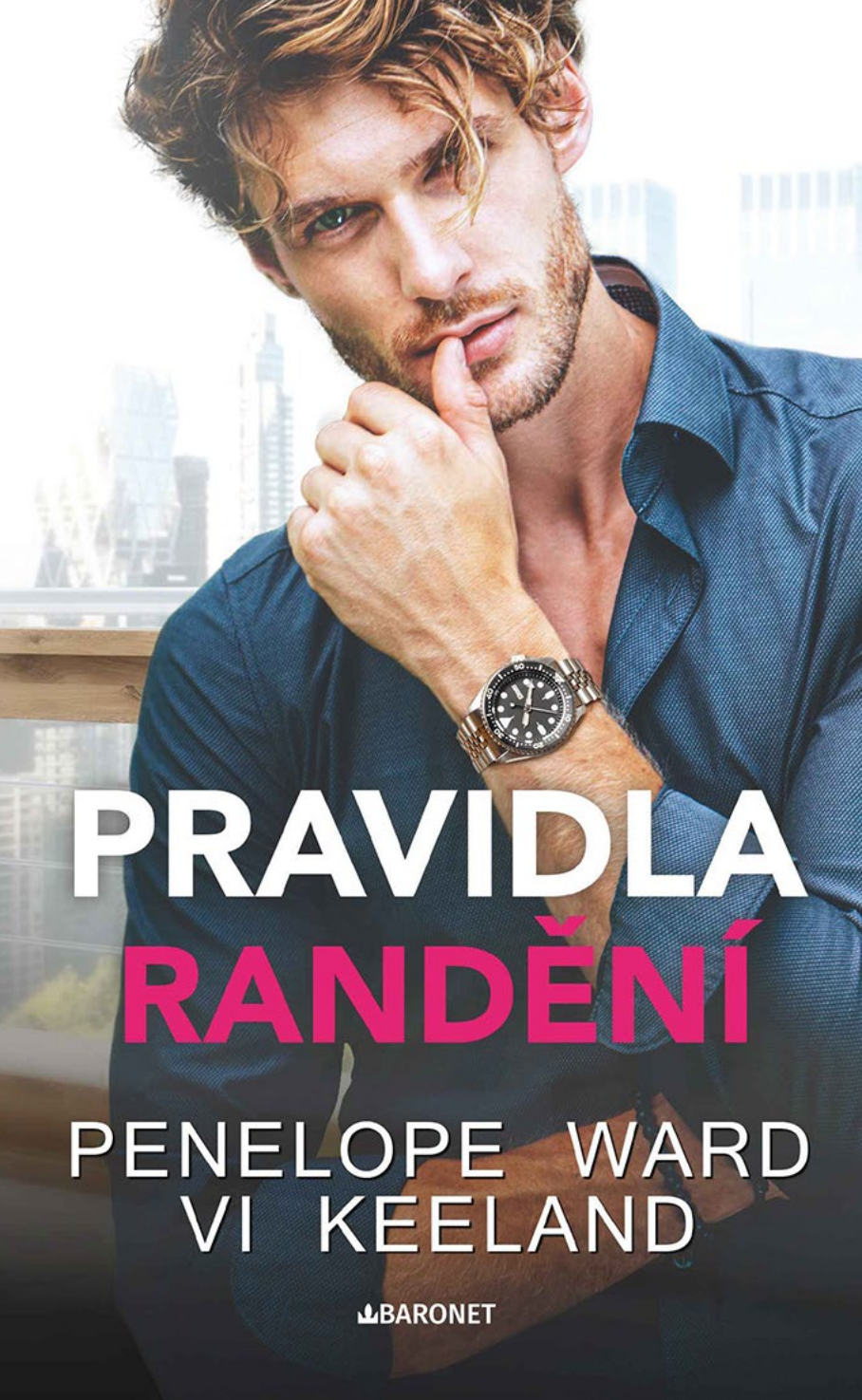
PRAVIDLA
RANDĚNÍ
PENELOPE WARD
VI KEELAND
BARONET

Pravidla randění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Penelope Ward, Vi Keeland
Pravidla randění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRAVIDLA
RANDĚNÍ

PRAVIDLA RANDĚNÍ

PENELOPE WARD
VI KEELAND

BARONET

KAPITOLA 1

Billie

Do háje.“ Ten zatracený mobil mi zase kleknul.

Rozhlédla jsem se v Kaidenově kuchyni po nabíječce. Obvykle míval jednu na lince, ale dneska tam nebyla. A tak jsem zamířila do koupelny, kde se právě sprchoval, abych se ho zeptala, kam ji dal. Cestou jsem si všimla jeho telefonu, který se nabíjel na nočním stolku. Byl úplně nabitý, a tak jsem ho odpojila a strčila si do nabíječky svůj. Potom jeho mobil zavibroval a vyskočilo na mě oznámení z Tinderu.

Bodlo mě u srdce.

Proč by dostával Kaiden oznámení z Tinderu? Jasně, před pár měsíci jsme se tam seznámili a taky mám tu appku v telefonu, ale oznámení mi přestala chodit hned potom, co jsem si deaktivovala účet. Byli jsme přece pár.

Že by se mu ozval někdo, s kým se bavil před naším seznámením? Strašně moc jsem to chtěla ignorovat a věřit, že o nic nejde. Ale moje historie randění by mi to nedovolila. Už několikrát jsem se spálila… *ošklivě*. Takže místo abych se zachovala jako bezmezně důvěřivá přítelkyně, našpicovala jsem uši, jestli se pořád sprchuje, a vyťukala jeho kód – 6969. Když jsem si

jednou všimla, jak ho píše do mobilu, rozesmála jsem se. Ale možná jsem to měla brát jako varovný signál, znamení, že není zralý na vážný vztah.

V appce měl hromadu zpráv, a tak jsem otevřela tu nejnovější.

Katrina: Taky se nemůžu dočkat, až se uvidíme.

Následovaly tři přísterné emotikony: líbající se rty, srdíčko a sklenice s koktejlem. Jak jsem zjistila, psali si už delší dobu a poslední zprávu jí Kaiden poslal před pouhou hodinou. Rozbušilo se mi srdce. Měla jsem chuť vpadnout do sprchy a toho hajzla utopit. Místo toho jsem pokračovala v prohlížení. Se staženým žaludkem jsem pročítala nekonečnou řadu konverzací. Jenom během minulého týdne si ten kretén psal s dvanácti ženskými. Už jedna by byla na pováženou, ale *dvanáct*? Potom jsem si všimla jeho profilové fotky. Byla mi něčím povědomá. Zvětšila jsem ji, abych si ji mohla důkladněji prohlédnout, a zjistila jsem proč. Fotila jsem ji já! Ten idiot mě z ní odstranil.

Byla jsem tak rozzuřená, až mi připadalo, že mi snad začne vycházet pára z uší. A zrovna dneska. Kaiden měl narozeniny, a tak jsem zavřela dřív a chvátala domů, abych mu upekla cupcaky.

Zaprvé, *nepekla jsem*. A rozhodně jsem ještě *nikdy* nezavřela dřív.

Taky jsem *čtrnáct dní* pracovala na jeho dárku – návrhu, který chtěl vytetovat jako překvapení. Víte, jak je stresující vymyslet něco pro někoho, kdo *nemá představu*, co chce, a nechce to vidět, *dokud* to nebude mít vytetované na kůži?

Kurrrrvaaaaa. Chtělo se mi zaječet.

Ale neudělala jsem to. Místo toho jsem se zhluboka nadechla, zavřela oči a pomalu počítala do deseti. Když jsem skončila, necítila jsem se o nic líp. Každopádně jsem mu pořád chtěla utrhnout hlavu. Jenže v tu chvíli mi docvaklo, že existuje něco jiného než křik a výčitky, co by mi *určitě* pomohlo cítit se líp. A to byla *pomsta*.

A tak jsem vymyslela plán. Nejdřív jsem poslala zprávu té poslední ženské, s níž si dopisoval. Potom jsem ji zkopírovala a odeslala ji i těm jedenácti dalším nic netušícím holkám, které oblboval. Když jsem byla hotová, zapojila jsem jeho mobil zpátky do nabíječky. Ale co když ty ženské na moji zprávu odpoví? Příchozí oznámení by ho nevyhnutelně upozornilo na to, co se blíží.

To nepřipadalo v úvahu, a tak jsem musela svoje plány lehce upravit. Popadla jsem jeho mobil, rozmáchla se a třískla tou pitomou věcí o roh nočního stolku. Pak už se telefon nezapnul a já se při pohledu na tu obrovskou prasklinu na displeji cítila nekonečně líp.

Když Kaiden vyšel o dvě minuty později z koupelny, srdce mi pořád zběsile tlouklo. Přesto jsem věděla, co musím udělat, abych to dotáhla do konce. Našpulila jsem spodní ret, schovala jeho telefon za záda a zarmouceně se na něj podívala.

„Zlato, moc mě to mrzí. Asi jsem něco rozbila. Cítím se příšerně."

Kolem pasu měl omotanou bílou osušku a druhým ručníkem si vysušoval vlasy. „To je v pohodě. Co jsi rozbila?"

Ukázala jsem mu telefon. „Tvůj mobil."

Kaiden vytřeštil oči. „Do hajzlu. Jak se ti to povedlo? Vypadá, jako bys s ním praštila o šutr."

Ne tak docela. Ale skoro… „Jsem takový nemehlo. Slyšela jsem ho z vedlejšího pokoje zvonit, a tak jsem

se pro něj rozběhla, abych ti ho donesla. Nechtěla jsem, abys zmeškal hovor, protože to bylo určitě přání k narozeninám. Jenže cestou do koupelny jsem zakopla o postel. A nejvíc to odskákal mobil. Promiň. Až to večer ve studiu doděláme, koupím ti nový displej.“ *Nebo až naprší a uschne…*

„Mám AppleCare, tak se tím netrap.“

Jo, nebudu…

O hodinu později jsme dorazili do mého tetovacího studia.

Na ten večer jsem zablokovala všechny termíny, abych mohla na jeho dárku k narozeninám pracovat bez vyrušování. Bohužel, návrh, který jsem vymyslela – sexy pin-up holka, z níž by byl určitě nadšený –, mohl být mým nejlepším dílem. Normálně by bylo v pátek večer v Billie’s Ink rušno a já a přinejmenším ještě jeden tatér bychom makali až do půlnoci. Protože jsem ale dala všem volno, po našem příchodu seděla za pultem jen recepční Justine.

„Nazdárek,“ přivítala nás s úsměvem. „Všechno nejlepší k narozeninám, Kaidene.“

„Díky.“

„Už ti Billie ukázala to tvoje tetování?“

Kaiden zavrtěl hlavou. „Neukázala. Chci, aby to bylo překvapení.“

Justine si s okouzleným výrazem podepřela bradu rukama. „To je tak romantický nechat si od svý holky udělat tetování naslepo.“

Její reakce mě tak pobavila, že jsem vyprskla smíchy a musela to zamaskovat kašlem. Jasně, bylo to romantické, nebo v tomhle případě *fakt totálně naivní*. *Ha ha ha.*

Odkašlala jsem si. „Justine, řekla jsem, že můžeš odejít v šest, ale mohla by ses ještě chvilku zdržet?

Přichystala jsem…“ Usmála jsem se na Kaidena. „Malý překvapení. Vlastně *několik* překvapení.“

Ten idiot se rozzářil.

„Jasně,“ odpověděla Justine. „Žádný problém. Můžu zůstat, jak dlouho potřebuješ.“

„Díky. Jen našeho oslavence usadím a pak ti přijdu vysvětlit podrobnosti.“

Odvedla jsem Kaidena dozadu a řekla mu, aby si udělal v křesle pohodlí. Potom jsem pustila muziku – o trochu hlasitěji než obvykle –, aby neslyšel, co se děje v recepci, a s medovým úsměvem mu oznámila, že se za pár minut vrátím.

Vrátila jsem se do recepce. „Takže…“ Skousla jsem si ret. „Doufám, že máš náladu na kanadský žertík.“

Zazubila se. „Dobře víš, že na žertíky mám náladu vždycky. Co máš za lubem?“

Šeptem jsem jí vysvětlila, co jsem našla v Kaidenově mobilu. Čelist měla u podlahy ještě předtím, než jsem se dostala k té problematické části. „A všechny jsem je dneska večer pozvala na skleničku.“

Zkrabatila čelo. „Koho?“

„Ty holky, se kterýma si psal na Tinderu.“

„Všechny?“

„*Všech* dvanáct. Nemám páru, kolik jich dorazí, ale napsala jsem jim, že na ně počkám tady. No, ne já, když jsem jim napsala místo něj, ale víš, jak to myslím.“

Justine vykulila oči. „Dvanáct ženských z Tinderu sem přijde na rande s Kaidenem?“

Přikývla jsem. „Napsala jsem jim, že si chce pořídit tetování k narozeninám a byl by rád, kdyby mu ho pomohly vybrat. A pak si zajdou vedle do hospody na skleničku.“

Justine si přitiskla dlaň na pusu. „Panebože. Co budeš dělat, až sem ta smečka dorazí?“

„Mám na to tetování několik hodin, a tak doufám, že ho stihnu dodělat a přivést Kaidena sem, abych ho mohla současně ukázat jemu i těm babám.“

Justine se zamračila. „Vymyslela jsi pro něj úžasný tetování. Ten hajzl si ho vůbec nezaslouží.“

„Jo, to je další věc – nakonec jsem pro něj vybrala něco jinýho. Vlastně bych potřebovala, abys mi vyrobila šablonu, jestli můžeš?“

Rozzářily se jí oči. „Jasně.“

Vytáhla jsem telefon, vyťukala pár písmen do vyhledávače a pak jsem otočila displej k Justine.

„Ta šablona by měla vypadat nějak takhle.“

Stáhla obočí a pak vykulila oči. „Ty chceš Kaidenovi vytetovat *logo Tinderu*?“

„Řekl, že to nechá na mně…“

Justine vyprskla smíchy. „Fakt jsi *totálně šílená*. Miluju tě! Můžu si tu scénku natočit? Určitě z toho bude virál.“

„To si piš. Když to pověsíš na sociální sítě, budu to brát jako službu veřejnosti. Možná si pak ostatní chlapi nevěru pořádně rozmyslí.“

„Co mám těm holkám říct, až přijdou?“

„To bude trochu složitější. Nesmí spolu mluvit. Co kdybys každý strčila do ruky katalog s návrhy tetování? Řekneš jim, že Kaiden bude mít pár minut zpoždění, takže si to zatím mají prohlédnout a něco vybrat. Musíme připravit tucet portfolií s mými a Deekovými motivy. Ale budeš muset mluvit potichu, protože židle jsou kousek od recepčního pultu.“

„Nějak to vymyslím.“ Zavrtěla hlavou a nafoukla tváře. „To bude mazec.“

Přikývla jsem. „Taky si myslím.“

♥

Kaiden *usnul*.

Vážně to bylo k smíchu. Lidi občas v křesle vytuhli, ale většinou to byla ženská nervózní z prvního tetování, která si před odchodem do studia zobla xanax. Nenapadlo mě, že si ten mizera zdřímne. Nicméně jsem za to byla vděčná.

Když jsem začala šlapat na pedál, položil mi volnou ruku na stehno. Podařilo se mi ji setřást a nařídila jsem mu, že se nesmí hýbat. Trochu jsem se bála, že jestli mi příště sáhne na zadek, praštím ho do obličeje. Taky se mi pracovalo mnohem líp, když nesledoval každý můj pohyb. Nemusela jsem si dělat starosti, že bude v zrcadle sledovat, co dělám, a dokonce se mi podařilo tetování přelepit dřív, než se probral.

Posledních dvacet minut mi Justine psala z recepce, jak to tam vypadá. Podle všeho dorazilo *osm* holek a právě seděly pouhých deset metrů ode mě na opačné straně dveří a čekaly na příchod svého ctitele z Tinderu. Přísahám, že jsem měla pocit, jako by mi tělem probíhal elektrický proud. Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout, než jsem prince vzbudila.

„Hej." Nasadila jsem okouzlující úsměv a šťouchla Kaidena do ramene. „Ospalče, je čas vstávat."

Rozespale otevřel oči. Chvilku vypadal zmateně, ale pak zvedl hlavu a podíval se na paži. „Sakra. Já usnul?"

„To si piš."

„Jak dlouho jsem spal?"

„No… hodiny."

Prohrábl si vlasy. „Už jsi skončila?"

„Jo. Nemůžu se dočkat, až to uvidíš."

Napřímil se v křesle. „Neměla jsi mi na to dávat náplast."

„Chtěla jsem, aby to bylo překvápko o něco dýl. Justine je ještě tady, a tak jsem ji poprosila, ať ten vel-

ký okamžik natočí.“ *Chci si pouštět tvůj šokovaný výraz pořád dokola.*

„Fajn,“ opáčil bezelstně. „Díky, zlato.“

„Rádo se stalo, *věř mi*.“

Se zběsile bušícím srdcem jsem zamířila do recepce. Kaiden šel za mnou. Jakmile jsem otevřela dveře, Justine vyskočila ze židle a zastoupila mi cestu. „Je tu zákazník. *Skutečný* zákazník,“ sykla. „Zrovna jsem se ho snažila zbavit.“

Nakoukla jsem jí přes rameno. Fakt stál u pultu klient. Měl na sobě oblek s povolenou kravatou. Vypadal jako fešácký člen protidrogového oddělení. *Bože, ať to není polda.* Na většině židlí za jeho zády seděly ženy a všechny se teď dívaly naším směrem. Jedna se usmála a vstala. Neměla jsem šanci zabránit blížícímu se průšvihu, takže tenhle chudák dostane mnohem víc, než doufal.

Kaiden se zadíval na chlápka u pultu a na skupinku v čekárně. „Myslel jsem, že máš dneska zavřeno, zlato?“

„Já, ehm, jsem na to slavnostní odhalení pozvala pár známých.“ Popadla jsem ho za ruku, ještě jednou jsem se zhluboka nadechla a vtáhla ho do recepce. Jakmile jsem se ocitla uprostřed místnosti a všechny oči se na mě upřely, rozklepaly se mi nohy. Kaiden se rozhlédl po všech těch ženských a na okamžik se zarazil u jedné blondýny, jako by se snažil zařadit její obličej. Kdybych tu bombu neodpálila já, vybuchla by sama od sebe.

A tak jsem si odkašlala.

„Dámy, tohle je můj přítel Kaiden. Dneska má narozeniny a já pro něj chtěla připravit něco speciálního. Protože máme úžasný vztah a *bezmezně si důvěřujeme*, nechal mě vybrat tetování, které bude už navždycky zdobit jeho tělo. Zatím ho neviděl, ale snad se mnou

budete všechny souhlasit, že vhodnější motiv jsem pro něj vymyslet nemohla.“

Roztřesenýma rukama jsem mu strhla náplast. V tu chvíli už nebylo cesty zpátky. Symbol obrovského růžového plamene byl patnáct centimetrů široký a patnáct dlouhý – všimli byste si ho i z opačné strany ulice. Všechno, co následovalo, jako by se odehrávalo zpomaleně.

Kaiden se podíval na paži a nechápavě vytřeštil oči. „Co to sakra je?“

Jedna z holek si přitiskla dlaň na pusu. „Proboha. To je logo Tinderu. Do hajzlu! Nezdá se mi to, že ne?“

Kaiden natáhl paži před sebe, aby si mohl tetování lépe prohlédnout. „Co to kurva je, Billie?“

Naštvaně jsem si dala ruce v bok. „S tímhle na mě nechoď!“ Ukázala jsem na osazenstvo místnosti. „Ty fakt žádnou z těch ženských nepoznáváš?“

Přejel recepci pohledem… První obličej, potom druhý. Když se dostal ke třetí holce, vykulil oči a několikrát zamrkal. Potom začal těkat pohledem z jedné na druhou, protože mu to začalo docházet. Nakonec zavřel oči. „Cos to kurva provedla?“

„Co jsem kurva provedla *já*?“ zaječela jsem. „Hned ti to řeknu. Uvařila jsem ti večeři, když ses musel zdržet v práci. Namasírovala jsem ti záda, když jsi tvrdil, že máš za sebou těžký den. Dokonce jsem jela vyzvednout na letiště tvýho bráchu, když přijel na návštěvu. Ale nejdůležitější je asi to, že jsem ti věřila, když jsi prohlásil, že *chceš vztah a že ses do mě zamiloval*.“

Kaiden se ke mně natáhl. O dva kroky jsem couvla a zvedla ruce. „Nesahej na mě.“

„Vysvětlím ti to.“

To mě z nějakého důvodu vytočilo ještě víc. Jako by se dalo jeho chování nějak vysvětlit. A pak jsem se

přestala ovládat. Ukázala jsem na dveře a z plných plic zavřískla: „Vypadni! *Vypadni, kurva!*“

Ječela jsem sice na Kaidena, ale jedna z těch ženských se vrhla k východu a prakticky vypadla na chodník.

„Bezva. Jo.“ Přikývla jsem. „Bezva nápad. A teď se všichni pakujte z mýho studia. *Hneeeed*!“

Kdybych byla v pohodě, možná by mi ta situace připadala komická. Metr devadesát vysoký a sto kilo těžký potetovaný chlápek se rozběhl ke dveřím – pryč od stopětapadesáticentimetrového šílence, který mu právě vytetoval na paži tinderovské logo – obrovský růžový plamen. Byl tak vyděšený, že cestou ke dveřím málem porazil pár těch mrch z Tinderu.

Jakmile byla poslední z nich venku, zabouchla jsem dveře, zavřela oči a snažila se uklidnit.

Pak mi je mužský hlas zase otevřel.

„Ehm… asi na to není vhodná chvíle,“ prohodil ten hezoun z protidrogového oddělení, jediný člověk, který v recepci kromě Justine a mě zůstal.

„Ne, asi ne,“ zamumlala Justine omluvně. „Co kdybyste se zastavil zítra?“

Jenže já už byla v ráži a k tomu, abych se dala do kupy, Kaidenův odchod rozhodně nestačil. S nepříčetným úsměvem jsem zamířila k recepčnímu pultu. „Ne, nechoďte pryč. Co byste chtěl vytetovat?“ Najednou jsem měla děsivě klidný hlas. Taky jsem z nějakého důvodu přestala mrkat.

Vypadal trochu nervózně. „Ehm… nejsem si jistý.“

Naklonila jsem hlavu na stranu. „Ne? Tak vám s tím pomůžu. Kde sháníte holky, se kterými podvádíte svoji přítelkyni? Co třeba logo Bumblu?“ Zvedla jsem prst do vzduchu. „Nebo snad Plenty of Fish In the Sea? To je docela roztomilý. Takže barevnou rybičku?

Nebo možná Hinge? Háčko zvládnu vytetovat za patnáct, možná dvacet minut.“

Ten chudák na mě jen beze slova zíral.

Dala jsem si ruce v bok. „No, tak co to bude? Nemám na to celý den.“

Všimla jsem si, že drží v ruce kousek papíru. Vypadalo to, že je na něm obrázek. Vyškubla jsem mu ho a maniakálně se rozesmála. „Růže? *Poděłaná růže?* Jak originální. To už někde musíte mít symbol nekonečna, co?“ Mrskla jsem ten papír po chlápkovi. Ani se ho nepokusil zachytit.

„Víte co?“ Ukázal palcem ke dveřím. „Radši půjdu…“

„Fajn! Nejspíš jste taky idiot! Víte, jak to vím? *Protože jste všichni idioti.*“

Chlápek vrhnul na Justine rozpačitý pohled. „Díky za pomoc.“ Otevřel dveře, ale najednou se zastavil. „Vy jste asi Billie, že?“

Když jsem neodpověděla, potřásl hlavou. „No nic. Rád jsem vás poznal. Mimochodem, já jsem Colby Lennon, váš nový domácí.“

KAPITOLA 2

Colby

Druhý den strašně brzy ráno dorazil Holden, aby mi v kuchyni opravil kapající dřez. Zvládl bych to sám, ale on věděl, jak jsou pro mě víkendy důležité – byly to jediné dny, kdy jsem se mohl od rána do večera věnovat svojí dceři Saylor. Jenže Holden nebyl jen místní všeuměl. Byl teď se mnou a našimi dvěma dobrými kamarády spolumajitelem domu. Jako profesionální hudebník neměl přes den co dělat, takže pokud nebyl na turné, staral se o budovu. Celé dětství pomáhal svému otci, který byl řemeslník, a tak uměl skoro všechno opravit. Než se stal naším stálým údržbářem, měl spoustu nejrůznějších zaměstnání.

Zatímco Saylor seděla vedle mě u stolu a kreslila si, popíjel jsem ranní kávu a sledoval, jak se Holden vrtá pod dřezem. Vysoukal se ven, aby se nadechl, a přeletěl pohledem její obrázek.

„Nakreslila to, co si myslím, že nakreslila?“ prohodil.

Když jsem se na obrázek podíval, zjistil jsem, že moje tříletá dcera nakreslila něco, co podezřele připomínalo penis s očima… a chapadly.

„Co to je, Saylor?“ zeptal jsem se.

„To jsi ty, tati," prohlásila.

„Taky bych řekl." Holden se rozesmál.

Saylor kreslení milovala, milovala výtvarné umění obecně. Bylo to evidentní už v takhle raném věku. Její láska k umění byla jedním z důvodů, proč jsem ji chtěl překvapit tetováním na její počest. Ten plán mi každopádně nevyšel. *Což mi připomíná…*

Otočil jsem se k Holdenovi. „Hele, co víš o tý holce, která si dole pronajala prostory pro tetovací studio? O Billie?"

„Tys ji ještě neviděl?"

„Bohužel viděl."

„Co se stalo?"

Vylíčil jsem Holdenovi stručnou verzi toho, čeho jsem byl včera ve studiu svědkem – nebo aspoň toho, co jsem před svým odchodem dokázal pochopit z cirkusu, který se kolem mě odehrál.

„Do háje. Nedivím se, že se na toho chlápka rozzuřila. Skvělá pomsta."

Zachechtal jsem se. „Taky si myslím – i když jsem se ocitnul mezi dvěma ohni."

„Hele…" Ukázal na mě hasákem. „Podle mě je totálně v pohodě. Nejspíš zrovna nebyla dobře naložená."

„No, měla by se k zákazníkům chovat uctivěji, i když má špatný den."

„Jak zareagovala, když jsi jí vyklopil, že ti tenhle barák patří?"

„Vytřeštila na mě oči, ale neomluvila se. Každopádně jsem odtamtud vypadnul dřív, než stačila ještě něco říct."

„Chci jít na mamakroužek!" přerušila mě Saylor.

„Mamakroužek" byl kroužek pro maminky s holčičkami, kam jsem s ní jednou týdně chodil. Byl jsem je-

diný dospělý účastník mužského pohlaví, ale naštěstí nás přijaly s otevřenou náručí, přestože žádná *máma* neexistovala. Saylor byla natolik stará, aby věděla, že je divné nemít mámu, ale ne natolik stará, aby s tím měla nějaký problém. Věděl jsem, že je to jen otázka času, ovšem prozatím jsem jí stačil. *„Táta je moje máma,“* říkávala. Děsil jsem se dne, kdy mě začne zpovídat, proč její matka nechce být součástí jejího života, a byl jsem vděčný, že se na to zatím nezeptala. Spokojila se s obecnými vysvětleními jako: *„Tvoje maminka s náma být nemůže. Musí si v životě vyřešit pár věcí, kterým úplně nerozumíme.“*

Podíval jsem se na telefon. „Ještě máme před kroužkem chvilku čas. Nejdřív tě dojdeme umýt. Máš celou pusinku od polevy. Není divu, že zbožňuješ strýčka Holdena. Vždycky ti přinese sladkosti.“

Holden pokrčil rameny. „Vím, že miluje koblihy. Nedokážu odolat.“

„Jo, ale nemusíš je nosit *pokaždý*, když sem jdeš. Snažím se v ní vybudovat zdravý návyky.“

„Aha, zdravý, jako jsme měli my?“ Zachechtal se. „Ty si nepamatuješ, jak jsme chodívali do toho obchodu na rohu pro bonbony? Divím se, že jsme nepřišli o všechny zuby.“

Saylor se v širokém úsměvu zablýskly zoubky. Už jsem se psychicky připravoval na den, kdy jí začnou vypadávat. Věděl jsem, že její dospívání nebudu moc dobře snášet.

Holden pohladil Saylor po vlasech. „Jestli se strejda Holden někdy proslaví, koupím celou koblihárnu a pojmenuju ji po tobě.“

Zvedl jsem se a odnesl hrnek do dřezu. „Musíme se začít oblíkat. Zůstaneš tady, až odejdeme?“

„Jo, ta oprava mi dá zabrat.“

„Fajn, ale nepřeháněj to. Nic se nestane, když to doděláš zítra. Je to jen kapající kohoutek.“

„Šílím, když něco neumím opravit. To přece víš.“

„Jo, radši když to budeš ty než já,“ prohlásil jsem.

♥

Na kroužek „Manhattanské mámy holčiček“, který se konal jednou týdně, jsme dorazili s patnáctiminutovým zpožděním. Když jsme vešli dovnitř, polovina mamin v místnosti se otočila naším směrem, ale měly přátelský výraz. Všechny se ke mně chovaly, jako bych sem patřil. Až na to, že se mnou občas flirtovaly. Dokonce i ty vdané.

„Ahoj, Colby,“ zavolala na mě jedna z nich z protější strany místnosti.

Usmál jsem se na Laru Nicholsonovou, jednu ze single matek. Rozešla se s manželem a dcerku Maggie měli ve střídavé péči. Lara mi často navrhovala, ať se domluvíme, kdy by si naše holky spolu mohly pohrát. Vzhledem k její vytrvalosti jsem nabyl dojmu, že si spíš chce ona pohrát se mnou. Ale to mě nelákalo. V poslední době mě vlastně *nelákalo* skoro nic. Sem tam jsem vyrazil na rande, ale jako otec jsem byl mnohem vybíravější. Rozhodně jsem nechtěl seznámit svoji dceru s ženskou, která nebude výjimečná. A protože Saylor přišla na svět neplánovaně, bál jsem se, aby se minulost neopakovala.

Tenhle týden byl tématem mamakroužku „relaxační den“ a lektorky vybudovaly pro holčičky nejrůznější stanoviště – na jednom si mohly nechat učesat princeznovský drdol, na dalším vyzkoušet nejrůznější oblečení a na jiném jim nalakovaly nehty. Pro Saylor to byla bezva příležitost, jak se mimo školku setkat s dět-

mi. A já byl vděčný, že ji do kroužku v téhle hezké, klimatizované místnosti přijali, protože ve městě panovalo v poslední době příšerné vedro, takže pobyt na hřišti byl k nepřežití.

Nehty si nechala nalakovat i spousta matek. Saylor si toho všimla a řekla: „Tati, nech si nalakovat nehty!“

„Ne, beruško. Tohle není nic pro mě.“

„Jen pojď, Colby. Postarám se o tebe,“ lákala mě Amanda McNeeleyová svůdným hlasem. Amanda byla další single matka.

Protože jsem nevěděl, jak z toho ven, došel jsem k ní a posadil se. „Jakou barvu bys mi doporučila?“ zeptal jsem se dcery.

„Růžovou!“

S úsměvem jsem se podíval na Amandu. „Tak se do toho pusť.“

Saylor vybrala nejzářivější neonovou barvu. Když Amanda protřepala lahvičku a začala mi lakovat nehty, pohlédl jsem na rozzářenou tvář své dcerky. Zaujatě celý proces sledovala. Vážně neexistovalo nic, co bych pro ni neudělal. Tohle byl důkaz.

♥

Cestou domů jsem si všiml hřívy dlouhých tmavých vlasů, které poletovaly v letním vánku a blížily se k nám po chodníku. Byla to Billie, ta rozzuřená tatérka. *Do pytle.* Její včerejší výstup mě zřejmě tak rozhodil, že jsem si ani nevšiml, jaká je to kočka. Billie byla drobná, malá dokonce i na vysokánských podpatcích, které měla na nohou. Černé vlasy jí ostře kontrastovaly s porcelánovou pletí. A celou jednu paži měla potetovanou.

Když mě zahlédla, usmála se. Vzápětí mi ale došlo, že ten úsměv nepatří mně. „Koho to tu máme?“ zeptala se potom, co se před námi zastavila.

„To je moje dcera Saylor. Saylor, tohle je Billie, ta *hodná* paní z tetovacího studia.“

Billie si klekla. „Tvůj tatínek si ve skutečnosti myslí, že jsem šílená, a má k tomu dobrý důvod, ale přísahám, že *jsem* hodná.“ Upravila Saylor límeček na šatičkách. „Kolik ti je?“

Saylor zvedla tři prstíky. „Tči. Ale skoro *čtyři*.“

„Tři. Páni! Už jsi velká slečna.“

„Podívej, jaký mám nehty, Billie!“

„Jsou moc krásný!“ Billie k ní natáhla ruku. „Já mám taky modrý nehty.“

Pochlubil jsem se vlastními prsty. „Já je mám růžový.“

Billie vykulila oči. „Jo, to máte. Jsou hustý, pane domácí.“

„Říkej mi, prosím, Colby.“

„Colby.“

Po včerejším večeru si mě určitě zaškatulkovala jako upjatého idiota. Aspoň ty růžové nehty mi mohly získat bod k dobru.

Napřímila se. „Hele… chci se omluvit za svý chování. Včera jsem prostě neměla nejlepší den.“

„Jo. Všechno jsem slyšel.“

„To mi došlo.“

Když sklopila oči na zem, letmo jsem se jí zadíval na prsa. Nedokázal jsem odolat, protože měla na sobě *korzet* se dvěma mléčně bílými oblinami, které hrály na jukanou – černý korzet pod červeno-černě kostkovanou košilí s vyhrnutými rukávy.

Saylor zvedla ruku, sáhla jí na paži a prstem přejela tetování.

„Tetování ji odjakživa fascinovalo," vysvětlil jsem a poplácal Saylor po zádech. „Líbilo by se ti, kdyby se taťka nechal tetovat?"

Přikývla, ale neodtrhla oči od Billie.

„Chtěl jsem ji překvapit." Mrknul jsem na ni. „No, nedopadlo to."

„Naštěstí." Billie si odfrkla. „Co sis myslel? Tu růži bych ti možná vytetovala, jen kdyby se jmenovala Růža. Jinak je to trapný. Nic nudnýho nebo profláknutýho ti prostě nevytetuju." Billie pohlédla na Saylor. „Chceš vybrat taťkovi tetování?"

Saylor poskočila radostí. „Jo!"

„Nechcete se podívat ke mně do studia?"

Položil jsem Saylor ruku na rameno. „Nerad bych obtěžoval."

Zadívala se mi do očí. „Až do čtyř mám volno."

Saylor rozhodla místo mě, protože chytila Billie za ruku a společně zamířily k tetovacímu salonu. Využil jsem příležitosti a pokochal se pozadím své půvabné podnájemnice, které bylo stejně přitažlivé jako předek. Měla na sobě černé legíny; trochu se leskly a nechávaly jen málo prostoru pro fantazii. Není divu, že v salonu bylo pořád tak rušno. *Zatraceně.*

Když otevřela dveře, zacinkal zvonek.

„Z bezpečnostních důvodů sem děti obvykle nesmějí," vysvětlila Billie. „Ale teď je to v pohodě, protože na nikom nepracuju."

Poškrábal jsem se na bradě. „Aha… to mě nenapadlo. Naštěstí jsem Saylor neslíbil, že se bude moct dívat, až se nechám tetovat."

„Jo. Většina solidních salonů tohle pravidlo dodržuje." Došla k polici, vytáhla z ní velký černý šanon se zalaminovanými listy a podala ho Saylor. „Vevnitř je spousta hezkých obrázků. Prohlédni si je a pak mi po-

víš, jaký tetování by se ti pro taťku líbilo. Nebo můžu nakreslit něco úplně novýho."

Saylor si sedla a položila si šanon na klín. „Motýlci!" Zajásala po prolistování několika prvních stránek.

Nebyli to jen motýlci, ale motýlci propletení s dalšími věcmi, které jsem nedokázal úplně rozeznat. Ani jediný návrh se rozhodně nedal považovat – jak to Billie vyjádřila – za *obyčejný*.

Objal jsem kolem ramen Saylor, která nadšeně obracela listy v šanonu. „Krása, co?"

Pokývala hlavou a dál dychtivě listovala.

„Neměla bys chuť na něco dobrýho, Saylor?" zeptala se Billie.

Přikývla, ale dál fascinovaně zírala do katalogu.

„Máš ráda goldfishky?"

Saylor se rozzářila. „Mňam! Krekry!"

„Goldfishky *zbožňuje*." Přimhouřil jsem oči. „Ale proč máš tyhle krekry *ty*?"

Billie pokrčila rameny. „Taky je mám ráda. Jsou malý, strčíš je celý do pusy a nenadrobíš po celým salonu. Dej mě za to k soudu. Víš, co mám ještě ráda? Krabičkový džusy. Jsou mnohem šetrnější k životnímu prostředí než plastový láhve." S úsměvem se zeptala: „Nechceš i džusík, Saylor?"

Dcera přikývla. „Ano!"

„Ano, co?" zeptal jsem se.

„Ano, *prosím*," objasnila Saylor.

„Páni, goldfishky a krabičkový džusy, Billie. Připomeň mi, ať ti přinesu krekry, až se tu příště zastavím," utahoval jsem si z ní.

Billie se zasmála a odešla Saylor pro svačinu. Znovu jsem té kočce visel očima na zadku, který byl pevný, ale zaoblený. *Kurevsky nádherný.*

Vrátila se s malým sáčkem goldfishek s příchutí pizzy a krabičkou jablečného džusu. Obojí otevřela a položila krekry s pitím na stolek vedle Saylor, která se konečně odtrhla od katalogu a pustila se do jídla.

„To od tebe bylo moc hezký. Díky," řekl jsem.

„Rádo se stalo." Billie se uvelebila naproti mně.

„Poslechni…" Ztišil jsem hlas. „Omlouvám se, jestli to včera večer vypadalo, že ti vyhrožuju. Neměl jsem mluvit o tom, že jsem tvůj domácí –"

„Já to tak nebrala. Ty totiž *jsi* můj domácí, takže…" Povzdychla si. „To já bych se měla omluvit, že jsem odmítla platícího zákazníka, který trpělivě počkal, ať už to byl domácí, nebo ne. Takhle to tady normálně nevypadá."

„To neřeš. Mělas proč být naštvaná." Odmlčel jsem se. „Jestli se můžu zeptat, jak se něco takovýho semele?"

„Myslíš kromě toho, že je kokot?" Okamžitě si přitiskla ruku na pusu a podívala se na Saylor, která ji ale nevnímala. „Promiň. Uteklo mi to."

„V pohodě. Je zabraná do jídla a obrázků."

Billie potřásla hlavou. „Až do včerejška jsem nic netušila. Ale utěšuju se tím, že jsem do toho vztahu naštěstí investovala jen pár měsíců."

„To mě těší, ale myslel jsem tím, jak jsi to sakra zařídila?"

„Nabíjel si mobil a já si všimla, že mu přišlo oznámení z Tinderu. Připadalo mi to divný, a tak jsem chtěla zjistit, co se děje. Znala jsem jeho přístupový kód, a jakmile mi došlo, co provádí, rozhodla jsem se, že pozvu na rande všechny ženský, se kterými si píše – ve stejnou dobu na stejný místo. Zbytek znáš."

„Geniální nápad."

„Díky." Pyšně se usmála. „Taky si myslím."

„K tomu, aby člověk zrealizoval něco takového, když ho bolí srdce, musí mít obrovskou vnitřní sílu.“

„Řekla bych, že tu sílu mi dala právě bolest.“

„Chápu.“

Billie na mě udělala dojem. Nejenže byla mimořádně talentovaná, byla taky silná – a trochu šílená. Zajímala mě čím dál víc. Zadíval jsem se jí do očí, ale po pár vteřinách se zvedla, aby přinesla Saylor ubrousek.

Po návratu se zeptala: „Bydlíš tady, nebo ten barák jen vlastníš?“

„Jo, bydlím nahoře.“

„A jsi jediný majitel, nebo…“

„Nejsem. Znáš Holdena, ne?“

„Toho muzikanta lomeno údržbáře? Znám. Je fajn.“

„Jo. Je spolumajitel. A ještě dva naši kamarádi.“

Vykulila oči. „Páni. Takže tenhle barák vlastníte společně?“

„Jo. No, vlastní ho společnost, kterou jsme společně založili. Jeden z těch kluků, Owen, pracuje v realitce a celý to zařídil. A pak je tu ještě Brayden.“

„Musíte si navzájem věřit, když jste do toho šli takhle společně.“

„Věříme si. Jsou to jediný tři lidi, o kterých to můžu říct.“

„Takže ses včera večer určitě vrátil domů a vyprávěl svý ženě o šílený majitelce tetovacího salonu, co?“

A jé. Kvůli Saylor si všichni myslí, že jsem ženatý. „Žádnou ženu nemám.“

„Takže…“ Billie pootevřela rty. „Jsi rozvedený?“

„Ne. Saylořina máma v našem životě nikdy nefigurovala.“ Ztišil jsem hlas. „Nechtěla.“

Zbledla jako stěna. „Aha.“

Vstal jsem a naznačil jí, aby mě následovala na opačnou stranu místnosti, dál od Saylor.

„To těhotenství bylo… překvapení, mírně řečeno," zamumlal jsem, zatímco jsem se díval oknem ven. „Zaskočilo mě to. Skoro jsem tu holku neznal. Ale Saylor je to nejlepší, co mě kdy potkalo."

Billie se podívala na moji dceru. „Je krásná."

Ty taky, chtěl jsem říct. Vážně byla, neskutečně krásná. I když na sobě měla tunu make-upu, nějak jsem věděl, že bez něj by byla ještě krásnější.

„Ale musí být těžký vychovávat ji sám," poznamenala.

„Díky. A jo, před Saylor jsem dítě nikdy v náručí nedržel."

„To je šílený." Billie se na mě podívala, jako by čekala, že to rozvedu. Ale neudělal jsem to. Nechtěl jsem, aby to Saylor zaslechla.

Na okamžik jsem se ztratil v Billiiných očích. Byly temně hnědé jako zrnka kávy. Saylor dopila poslední kapku jablečného džusu a vytrhla mě z transu.

„Vybrala jsi obrázek?" zeptala se Billie, když jsme k ní zamířili zpátky.

„Tenhle!" Ukázala na toho nejnápadnějšího barevného jednorožce.

Billie vyprskla smíchy. „No, moc ráda ho taťkovi vytetuju, jestli s tím bude souhlasit."

„Nechám si to projít hlavou. Vždycky tvrdím, že neexistuje nic, co bych pro Saylor neudělal." Zavrtěl jsem růžovými nehty. „Ale ten bláznivý jednorožec asi bude první výjimka."

„Kdybys to přehodnotil, stačí říct. Nebo si můžeš vybrat něco jinýho." Mrkla na mě. „Jen to nesmí být růže."

Přikývl jsem. „Asi potřebuju víc času na rozmyšlenou. Včera večer jsem pochopil, že tak důležitý rozhodnutí se nemá uspěchat."

„Naprosto souhlasím.“

Nebyl důvod se tam dál zdržovat a nechtěl jsem, aby nás Billie musela vyhodit, a tak jsem se otočil a popleskal Saylor po zádech. „Poděkuj, Saylor. Musíme jít domů.“

„Děkuju!“ Dcera zvedla ruce a objala Billie.

Billie při tom zavřela oči. „Není zač, mladá dámo. A zase se brzy zastav. Vždycky mám nějaký goldfishky a džusíky.“

Doprovodila nás ke dveřím.

Před odchodem jsem se naposledy otočil. „Hele, Billie?“

„Jo?“

„Ten tvůj bývalý je idiot.“

Zrudly jí tváře. Možná proto, co jsem řekl. Nebo možná proto, že jsem se jí ještě jednou nenápadně podíval na rýhu mezi ňadry, která jí vykukovala z korzetu.

KAPITOLA 3

Colby

Když jsem v úterý odešel z kanceláře, cestou kolem tetovacího salonu jsem zpomalil v naději, že zahlédnu jeho majitelku – neboli holku, o které se mi několik předchozích nocí zdálo. Bylo to v hajzlu. Sny jsem míval jen málokdy – nebo jsem si je aspoň málokdy pamatoval –, ale teď se mi tři noci za sebou zdál pořád ten samý. Byl jsem u Billie v salonu, ležel jsem na tetovacím křesle a ona mi tetovala na pravý prsní sval černobílý obrázek mostu. Ten sen by byl naprosto nevinný, kdyby to tímhle skončilo, ale samozřejmě neskončilo. Během tetování sešlápla pedál k zemi a spustila křeslo k zemi. Potom se ke mně sklonila a přejela mi jazykem po břiše… Vždycky to dopadlo stejně: Billie v křesle s nohama na mých ramenou, zatímco ji zběsile šoustám.

Krása, co? Ta holka je milá na moji dceru a já se jí za tu laskavost odměním opakující se erotickou fantazií a tím, že si ho při té vzpomínce každé ráno vyhoním. Už jen při tom pomyšlení jsem si připadal jako totální mizera, takže i když jsem se chtěl v salonu zastavit a strávit s Billie pár minut, fakt jsem si to nezasloužil.

A tak jsem se rozhodl nechat to osudu. Jestli ji náhodou uvidím oknem, zajdu tam. Jestli ne, nezajdu. Bohužel, dneska večer jsem neměl štěstí a jediný člověk, kterého jsem zahlédl, byla recepční. Jasně. Asi to tak bylo lepší. Billie měla zrovna za sebou ošklivý rozchod, což znamenalo, že načasování není ideální – ne že by si se mnou pravděpodobně vyšla, i kdyby ideální bylo.

Minul jsem její salon, pokračoval k hlavnímu vchodu do domu a zamířil rovnou k výtahu. Když se otevřely dveře, vypochodoval z nich můj kámoš Owen.

„Ahoj," pozdravil jsem. Ťukli jsme si pěstmi a objali se. „Jak se máš? Už jsem tě nějakou dobu neviděl."

„Jo, nevím, kam dřív skočit. Asistentka odešla na mateřskou a jeden z makléřů dal ze dne na den výpověď, takže to lepím, jak se dá."

S úsměvem jsem se podíval na to, co držel v ruce. „Nářadí? Chystáš se na maškarní? Protože *vím*, že nemáš páru, jak použít jedinou věcičku z tý bedny, kámo."

„Jdi do háje. Nejsem neschopný. Jen si nerad špiním ruce."

Zachechtal jsem se. „Jo, slyšel jsem, že se tvoje manikérka naštve, když si uděláš mozol."

Samozřejmě jsem si z něj utahoval, i když Owen opravdu chodí na manikúru. Z naší čtyřky byl každopádně jediný, kdo si objednával lidi, aby mu něco opravili, místo aby oni volali jemu.

„Ale vážně," dodal jsem. „Kam s tou bednou kráčíš?"

„Holden dostal na poslední chvíli kšeft. Nechtěl ho prošvihnout, protože tam bude nějaký velký zvíře z branže, a tak mě poprosil, abych to za něj na pár

dní vzal. Věř mi, snažil jsem se odmítnout, ale vypadal dost zoufale. Teď bys mohl být dobrý kámoš zase *ty* a pomoct mně, i když…“

„To nejde. Nahoře na mě čeká můj miláček.“

„Ale no tak. Bude to jen chvilka. Strejda Owen ji vezme na zmrzku, než to opravíš.“

„Proč pořád chcete cpát do mýho dítěte cukr?“

Owen se pobaveně uculil. „Protože nás pak všechny holky zbožňujou.“

Se smíchem jsem vešel do výtahu a zmáčkl tlačítko. „Jsi vůl. Užij si strkání rukou do hajzlu, nebo co to vlastně budeš dělat.“

„Jasně že užiju – budu opravovat klimošku. Možná si pak nechám udělat tetování, protože představa, že do mě někdo nepřetržitě píchá jehlou, zní skoro stejně lákavě.“

Výtah se začal zavírat, ale při slově *tetování* jsem našpicoval uši. Natáhl jsem ruku před sebe, aby se dveře nezavřely. „Ta klimatizace nefunguje v tetovacím salonu?“

„Jo. Majitelka před chvilkou volala.“

Fajn, fajn, fajn. Možná se mnou měl osud jiné plány. „Když nad tím tak přemýšlím, fakt nemáš ánung, jak opravit klimatizaci. Co kdybych se na to zašel podívat? Chůva je se Saylor v parku, ale mají se asi za hoďku vrátit. Jen bys musel malou převzít, kdybych to nestihl opravit včas.“

„Vážně?“

Vystoupil jsem z výtahu a vyškubl mu z ruky box s nářadím. „Vážně. Ale mám to u tebe.“

„Platí. Díky. Jestli mám hodinu k dobru, zaběhnu do kanclu pro složku, kterou potřebuju na ráno. Ale slibuju, že budu zpátky, než se Saylor s chůvou vrátí.“

„Jasně. Hlavně tady buď včas.“

„Neměj péči. Ještě jednou díky, kámo.“

Skoro jsem měl výčitky svědomí. Avšak ne tak velké, abych si přiznal, že bych k návštěvě Billie použil jakoukoli záminku, a rozhodně ne tak velké, abych si ten dluh u Owena jednou nevybral.

„Zdravím,“ řekl jsem recepční. „Kde najdu klimatizaci?“

Zamžourala na mě. „Nejste ten chlápek, který se přimotal k tomu tinderovskýmu setkání?“

„Přesně ten.“ S úsměvem jsem k ní natáhl paži. „Colby Lennon. Jsem jeden ze spolumajitelů domu. Snažíme se zvládnout opravy sami, pokud je to možné.“

Taky se usmála a stiskla mi ruku. „Justine Russová. Jestli tu klimatizaci opravíte, Billie k vám bude určitě mnohem milejší. Z tý věci fouká horký vzduch. Podle mě je vzadu takových třicet stupňů.“

„Zjistím, co se s tím dá dělat. Kde to máte?“

„V zadní části studia. Klidně běžte dál. Billie je vevnitř.“

Vydal jsem se dozadu, trochu moc nadšený z opravy té zatracené klimatizace. Ovšem když jsem otevřel dveře, uviděl jsem Billie ležet v tetovacím křesle a nějaký velikánský, potetovaný týpek jí masíroval ramena a nadšení ze mě rychle vyprchalo. Měla na sobě to, co jsem začínal považovat za její běžné pracovní oblečení – korzet, ale tentokrát bez flanelové košile.

Ani jeden z nich mě zřejmě neslyšel vejít a připadalo mi, že je ruším v intimní chvilce, a tak jsem si hlasitě odkašlal. Chlápek zvedl hlavu, ale dál pracoval na Billie. „Potřebujete něco?“

„Jo, jsem tady, ehm, kvůli rozbitý klimatizaci.“

Billie se posadila. Díky širokému úsměvu, který se jí objevil na tváři, jsem se v té trapné situaci cítil o maličko líp.

„Ahoj, jak se máš, velký taťko?“ Mrkla na mě.

Sakra. Pták mi zacukal. Kvůli tomu taťkovi, nebo kvůli mrknutí? Možná kvůli obojímu. Snažil jsem se tvářit nenuceně. „Ahoj.“

Otočila se k potetovanému chlápkovi. „Tohle je ten nový domácí, o kterým jsem ti vyprávěla – ten, kterýmu *nevytetuju* růži. Deeku, to je Colby. Colby, to je Deek.“

Billie švihla nohama ve vzduchu a seskočila z křesla. Nemohl jsem si nevšimnout, jak se jí v korzetu zhoupla prsa. Ten dnešní byl z černé krajky a mně blesklo hlavou, jestli má pod džíny i černé krajkové kalhotky. Vsadil bych se, že jo. Flanelku, kterou obvykle nosila, měla zavázanou kolem pasu. Ani jsem se nedivil; bylo tam příšerné vedro.

Billie kývla bradou k zadní části místnosti. „Pojď za mnou.“

Cestou jsem se ze všech sil snažil nezírat jí na zadek, i když to nebylo snadné. Džíny měla obepnuté a dnešní korzet jí končil pár centimetrů nad pasem, takže jí navíc vykukoval proužek nahé kůže – hladké a smetanové.

Sakra. Co to se mnou je? Většinou nejsem tak nadržený.

Když Billie došla k velké klimatizační jednotce u zadní stěny, zamávala pažemi ve stylu Vanny Whiteové. „Tady je ten krám. Říkám mu Kaiden, protože stojí za starou belu.“

Rozesmál jsem se. „Dobře, že to vím. A kde máš termostat?“

Ukázala na zeď asi tři metry odtud a pak si zahákla prsty za poutka na džínách. „No, nebudu tady nad tebou stát. Prostě zavolej, kdybys něco potřeboval."

„Bezva."

Když jsem zkontroloval vzduchotechnickou jednotku a ujistil se, že nic nezamrzlo a všechny filtry jsou čisté, zamířil jsem k termostatu. Jak jsem odšroubovával kryt, poslouchal jsem rozhovor Billie a Deeka za zády.

„Je to obrovská šance," prohlásil. „Podle mě bys do toho měla jít. Prostě ji ignoruj."

„Vždyť Renee znáš. Tu nemůžeš jen tak ignorovat."

„Víš, co je podle mě tvůj skutečný problém?"

„Ne, ale určitě mi to prozradíš."

„Nenecháš si od nikoho pomoct."

„To máš pravdu."

Ohlédl jsem se. Ten velký chlápek se na Billie zamračil. „Musím ti připomínat tu půjčku s absurdní úrokovou sazbou, kterou sis vzala kvůli otevření studia?"

„Nemusíš, už jsi mi to připomněl šestsettřicetsedmkrát, a to mi úplně stačí."

„Ode mě jsi to mohla mít bez úroků."

„Nechtěla jsem riskovat tvoje peníze."

„Patříš k nejvyhledávanějším tatérům v osmimilionovým městě a v dnešní době je tetování v módě. Nebylo to riskantní."

Billie pokrčila rameny. „Když myslíš. Na tom, že si dělám věci po svým, není nic špatnýho."

„Souhlas. Ale taky není nic špatnýho na tom, když občas přijmeš pomoc od lidí, kteří tě mají rádi."

„Budu o tom přemýšlet. Ještě mi víc namasíruj krk."

Potom jsem přestal jejich rozhovor sledovat. Nejspíš mě dohánělo k šílenství, že se jí dotýká nějaký týpek, a tak jsem je musel úplně vytěsnit. Za dvacet minut jsem si byl celkem jistý, že jsem objevil příčinu poru-

chy. Dva staré žluté dráty v termostatu byly prakticky na hadry. Protože šlo obvykle o dráty pro chlazení, doufal jsem, že problém vyřeší jejich rychlá výměna. Naštěstí byla v boxu s nářadím cívka měděného drátu, takže jsem se po odstranění bužírky rozhodl Billie sdělit, proč klimatizace nefunguje.

Do místnosti právě vešel další chlápek. Zamířil rovnou k Billie, popadl ji za obě tváře a políbil ji na rty. Zatnul jsem zuby. Jenže pak zamířil k Deekovi a políbil na rty i jeho. Taky mu promnul rameno. „Můžeme jít? Už nehodlám platit za pozdní příchod do psí školky, protože musíš trčet v práci a drbat jako ženská."

Deek protočil panenky. „Je to jen deset babek."

Chlápek si dal ruce v bok. „Je to deset dolarů, který bych mohl hodit do kasičky na botox."

Billie vyprskla smíchy. „Užijte si večer, kluci." Potom zavolala do recepce: „Ty už běž taky domů, Justine! Cestou ven zamkni, jo, zlato?"

„Jasně! Dobrou, Billie!"

Ti dva chlápci se hašteřili ještě cestou ze studia. Billie je s úsměvem na tváři sledovala a pak se obrátila ke mně. „Co se děje, taťko? Už jsi Kaidena opravil? Teda, možná mu budeme muset vymyslet jiný jméno. Protože Kaiden se opravit nedá."

Vítězoslavně jsem zvedl dráty do vzduchu. „Asi jsem zjistil, v čem je problém. Uvidíme, až vyměním dráty v termostatu, ale tyhle jsou na odpis."

„Super. Protože jestli to co nejdřív neopravíš, možná si sundám džíny a budu tu chodit jen ve spoďárech. Lepí se mi totiž na nohy." Zamávala si rukou před obličejem, aby se ochladila. „Už to vedro nedávám."

„Když o tom tak přemýšlím, možná to nedokážu opravit," prohodil jsem. „Nechceš s těma kalhotama pomoct?"

Rozesmála se. „Když je mi horko, jsem vzteklá. Tenkrát večer jsem nebyla ani zahřátá. Takže se snaž, aby to bylo co nejdřív v pořádku."

Každopádně se mi zlepšila nálada, když jsem pochopil, že Deek nemá o Billie zájem. Po jeho odchodu za mnou přišla dozadu a posadila se na zem vedle boxu s nářadím.

„Tak co jste celý den dělal, pane domácí? Máte na sobě oblek. Taky pracujete v realitách?"

Zatímco jsme se bavili, začal jsem stáčet nové dráty, abych je připojil k těm starým. „Ne. Jsem architekt."

„Fakt?"

„Jo."

„Myslím, že jsem ještě žádnýho architekta nepotkala."

„Je to tak vzrušující, jak sis myslela?"

Billie na mě mrkla. „Mnohem víc."

Po napojení prvního drátu jsem začal stáčet druhý, ale když jsem dal jejich konce k sobě, zajiskřily a dostal jsem lehkou ránu. Vzápětí zhasla všechna světla. „Do hajzlu," zaúpěl jsem. „Vyhodil jsem pojistky."

V zadní části studia nebyla okna, takže tu panovala neproniknutelná tma. Neviděl jsem ani Billie.

„Co mám dělat?" zeptala se.

„Nic. Čekat. Myslím, že v boxu je baterka." Klekl jsem si a zašátral rukou v místě, kde, jak jsem si *myslel*, leží nářadí.

„Ehm…," ozvalo se ze tmy. „To není baterka. To je moje ňadro."

„Sakra. To mě mrzí."

„Proč mám pocit, že tě to ve skutečnosti nemrzí?" zeptala se pobaveně.

„Neprojektuješ si do mě svý fantazie?" poškádlil jsem ji. „Víš, když tě někdo unáhleně obviní, nejspíš se cítí provinile sám."

„Takže jsem to *já*, koho nemrzí, žes mě před chvilkou osahával?“

„Hele, já to chápu,“ pokračoval jsem. „Jsem fešák a ty máš svý potřeby. Nesoudím tě. Jestli chceš, udělám to ještě jednou – kvůli tobě, samozřejmě.“

„Myslím, že vám ten elektrický šok, po kterým zhasly světla, zkratoval mozek, pane domácí.“

„Řekl bych, že ta dáma slibuje přespříliš.“

Billie vyprskla smíchy. „Citoval jsi právě *Hamleta*, abys to svý osahávání ospravedlnil?“

Konečně jsem vylovil z bedny baterku a namířil si ji na bradu, aby mi osvětlila tvář. „Minulý měsíc jsem vzal Saylor do parku na Shakespeara. Oba jsme usnuli na trávníku. Zřejmě je to jeden z těch pár veršů, co jsem zaslechl.“

„Myslím, že mám v šuplíku pár svíček,“ prohodila Billie a vstala. „Můžeš jít se mnou a posvítit mi na cestu?“

Zatímco jsem Billie sledoval s baterkou, vytáhla tři svíčky a rozestavila je po studiu. Když zapálila poslední, neuniklo mi, jak krásně v tom měkkém světle vypadá. Nebyl jsem si jistý, kdy se ze mě stal takový cíťa, ale strašně moc jsem ji chtěl vzít na hezkou večeři se svíčkami.

Všimla si, že na ni zírám. „Co je?“

„Nic.“ Potřásl jsem hlavou. „Kde máš pojistky? Musíme to nahodit.“

„Jsou v koupelně. Neptej se mě, proč je dali tam.“

Když jsem rozvaděč otevřel, překvapilo mě, že jsem našel moderní pojistky. Dokázal jsem nahodit světla v recepci, ale ta vzadu nefungovala. Odšrouboval jsem jednu z odpovídajících pojistek a zkontroloval ji. „Shořela. Jinou náhodou nemáš, co?“

„No… to nemám. Občas nemám ani žárovky a ně-

kolikrát jsem běžela vedle do bistra ukrást ubrousky, když nám došel toaleťák.“

Vylovil jsem z kapsy mobil. „Zavolám Owenovi. Má kancl hned vedle těch nových domácích potřeb, který nedávno otevřeli. Jestli je ještě v práci, může nám cestou domů jednu pojistku koupit.“

Když jsem se Owenovi dovolal, zrovna vešel do kanceláře, takže jsem ho zastihl včas. Pak nám s Billie nezbývalo nic jiného než sedět ve tmě a čekat na jeho příchod. Jenže v obleku mi bylo šílené horko. „Owen by měl dorazit asi za dvacet minut. Budu si muset sundat košili. Je mi děsný vedro.“

„Nechápu, jak jsi v ní mohl tak dlouho vydržet,“ prohodila Billie.

Když jsem se svlékl, Billie se posadila do tetovacího křesla. Já jsem se uvelebil do protějšího. „Jak ses vlastně dostala k tetování?“ zeptal jsem se.

„Když mi bylo osmnáct, vystavovala jsem pár svých obrazů v galerii a jeden si koupil potetovaný chlápek. Zajímal se, jaký mám plány do budoucna, a když jsem odpověděla, že vlastně žádný, chtěl vědět, jestli jsem choulostivá. Řekla jsem, že ne, a on mi dal navštívenku s tím, abych se za ním zastavila. Prý mě naučí tetovat, kdybych měla zájem. Myslel si, že by mě to mohlo bavit.“

Usmála se. „Máma byla šíleně naštvaná. Ta galerie je její a ona chtěla, abych šla studovat a pak dělala stejně jako ona kurátorku. Upřímně, asi proto jsem hned druhý den běžela za tím chlápkem do tetovacího salonu. V pubertě jsem mámu děsně ráda vytáčela. Vlastně mě to baví pořád… Devinovo barevný tetování mě každopádně nadchlo a do měsíce jsem u něj nastoupila jako recepční, abych se naučila byznys. Nakonec mě vzal do učení.“